

Zendingsprojecten 4e kwartaal 2024: Noord-Amerikaanse Divisie

1. Centrum van invloed voor Alaska Natives, Bethel, Alaska, V.S.
2. Zendingswerk voor de zitting van de Generale Conferentie 2025, St. Louis, Missouri, V.S.
3. Centrum voor ondersteuning bij stadsleven en kerkplanting, Baltimore, Maryland, V.S.

De weerwolven stil krijgen

Arizona, 5 oktober

Allison

Allison, een paardrijlerares op Holbrook Seventh-day Adventist Indian School, hoorde voor het eerst over weerwolven toen een student haar in niet mis te verstane woorden meldde dat ze op moest houden met fluiten in het donker. 'Hou op, nu,' zei het meisje met de naam Kai. 'Waarom,' vroeg Allison? Ze hield van fluiten overdag en in het donker. Kai legde bang uit dat fluiten in het donker een uitnodiging was voor weerwolven om langs te komen. In haar Navajo cultuur, is een weerwolf een kwade heks die de macht heeft in een dier te veranderen, een dier te beheersen of zich voor te doen als een dier.

Allison verzekerde het meisje ervan dat God machtiger was dan welke weerwolf ook en dat ze niets te vrezen had als ze zich aansloot bij team God. 'Ik denk dat ik toch maar blijf fluiten,' zei ze vriendelijk. 'Sorry, ik hoor alleen bij Gods team.' Toen Kai zag dat Allison niet bang was en zich realiseerde dat ze ook bij Gods team kon horen, verdween ook haar angst.

Kai was niet het enige meisje op Holbrook dat bang was voor weerwolven. De vijftienjarige Enola nam iedere avond een vriendin mee als ze naar de stallen van de school ging om haar paard te voeren en water te geven. Dat was onderdeel van de paardrijlessen. Ze had hier eerst toestemming voor gevraagd. Allison zag wel dat het meisje bang was in het donker en had toegegeven. Ze zei: 'Dat is prima, zolang het je niet meer tijd kost om je werk te doen.'

Op een ochtend vertelde Enola dat ze naar de stal was geweest zonder haar vriendin mee te vragen. 'Ik ben voor het eerst alleen naar de stal gegaan om mijn paard te verzorgen,' zei ze. Allison toonde haar verbazing. 'Je hebt niemand meegenomen,' vroeg ze? 'Nee,' zei Enola. 'Was je niet bang in het donker,' vroeg Allison? Enola reageerde nogal brutaal. 'Nou, ja. Waarom denk je dat ik altijd iemand meeneem?' 'Nou, was je bang,' vroeg Allison? 'Ja, natuurlijk was ik bang,' zei het meisje. 'Maar ik wilde weten of er iets zou gebeuren.' 'Wat bedoel je?' 'Nou, in het donker rondlopen is hier niet veilig. Dan kunnen de weerwolven je te grazen nemen.' Toen begreep Allison de angst van Enola voor het donker. Ze zei: 'En . . .?' 'En . . . er is niets gebeurd,' riep Enola uit! 'Natuurlijk niet,' zei Allison. 'Nee, je begrijpt het niet,' zei het meisje. 'Ze hebben me bijna te pakken gehad. Maar toen besepte ik hoe dom ik was. Waarom zouden ze me hier pakken?' 'Leg uit,' zei Allison.

'Nou, het lijkt alsof me niets kan gebeuren als ik op de campus van de school ben,' zei het meisje. 'Soms vraag ik me af of ze me voor de helft kunnen pakken als ik met één voet buiten het terrein sta en de andere voet erbinnen?' Ze lachte. Allison glimlachte. Ze was blij dat Enola de kracht van de hemelse God ervoer op de campus van Holbrook in Arizona. Enola's besluit om 's avonds alleen naar de stal te gaan gaf God de mogelijkheid haar te bewijzen dat Hij te vertrouwen is. Het was goed om in zijn team te zitten. De ervaring herinnerde Allison eraan dat Holbrook een echte zendingsschool is in de Verenigde Staten. 'Reken maar dat dit een zendingsveld is,' zei ze.

Dank voor de zendingsgaven waarmee Holbrook Seventh-day Adventist Indian School gesteund werd. De twee laatste dertiende sabbatcollecten voor de Noord-Amerikaanse Divisie, in 2018 en 2021, worden gebruikt om een nieuw leerlingencentrum te realiseren op de campus. God woont daar en leerlingen hoeven niet bang te zijn voor weerwolven.

Tijd om te stoppen?

Arizona, 12 oktober

Pedro

Het was een zware dag. Pedro besloot dat het tijd werd om te stoppen als directeur van de Holbrook Seventh-day Adventist Indian School in Arizona. ‘Ik denk dat het erop zit,’ zei hij tegen zijn vrouw. ‘Ik denk dat het tijd wordt voor een andere baan.’

Het was aan het begin van Pedro’s twaalfde jaar als directeur. Hij had net een aantal moeilijke gesprekken achter de rug met stafleden. Hij had gereflecteerd op de uitdagingen voor het schooljaar. De last leek enorm. Maar toen herinnerde Pedro zich dat hij een belofte aan God had gedaan op zijn eerste dag als directeur. Hij had gebeden. ‘God, U heeft een flinke taak te doen in het ondersteunen van mij in deze baan. Ik zal hier blijven totdat U me ergens anders heen stuurt.’ Nu, op deze moeilijke dag, was het tijd voor een nieuw gesprek met God.

‘Ik herinner me mijn belofte,’ zei hij. ‘Ik wil geen leugenaar zijn. Bent U het die mij zegt dat het tijd is om te gaan?’ Hij ontving niet meteen een antwoord. Dus deed hij wat hij andere leerkrachten en leerlingen vaak aanraadde. Hij wachtte en liet God God zijn.

Er ging een week voorbij. Toen hoorde Pedro dat een meisje dat twee jaar eerder haar eerste jaar had afgemaakt op Holbrook, terug wilde komen. Het meisje, Raine, was waardevol en erg slim. Haar moeder had haar twee jaar thuis gehouden tijdens de angst voor Corona. Veel oorspronkelijke Amerikanen hielden hun kinderen in die tijd thuis. Pedro vond het jammer toen ze wegging en nu keek hij uit naar haar terugkeer. Maar hij was ook sceptisch over het nieuws dat ze terug wilde komen. Hij had namelijk al twee keer eerder gehoord dat ze terug wilde komen en steeds gebeurde het niet.

Enige tijd later hoorde Pedro dat Raine’s moeder een gesprek met hem wilde. Pedro had gesprekken met alle leerlingen die na lange tijd terug wilden komen. Hij voelde een sprankje opwinding, maar wilde zichzelf niet te blij maken omdat hij niet zeker wist of ze op kwam dagen. Toen de moeder een gesprek regelde voor 10.00 uur op vrijdagochtend, sloegen de emoties toe. Pedro dacht: ‘Het gaat echt gebeuren.’

Op vrijdagochtend zag hij een auto het parkeerterrein oprijden. Hij bleef kijken wie er uit de auto zou stappen. Het waren Raine en haar moeder. Ze liepen naar het gebouw van de administratie. Pedro ging naar de glazen voordeuren van het gebouw om hen te begroeten. Hij bukte zich, duwde zijn gezicht en neus tegen het raam en tuurde naar buiten. Raine zag hem en rende opgewonden naar hem toe. Toen ze dichterbij kwam deed Pedro de deuren open en rende ze in zijn armen. Het was pure liefde. Op dat moment wist Pedro dat hij zijn antwoord had. Het was nog geen tijd om Holbrook vaarwel te zeggen. God had nog steeds een plan voor hem op de school.

‘Ik heb je gemist,’ zei hij tegen Raine. ‘Ik heb u ook gemist,’ zei ze. ‘Het is goed om je te zien.’ ‘Vind ik ook.’ Na het gesprek vroeg Raine of ze op het speelterrein mocht spelen. Ze had de schommels, de glijbaan en de andere speeltoestellen gemist. ‘Ja, maar kom nog wel even gedag zeggen voor je gaat,’ zei Pedro. Een poosje later kwam Raine naar zijn kantoor. ‘Oké, we gaan er vandoor,’ zei ze. ‘Ik kan niet wachten tot ik je weer zie bij de registratie op de dertiende,’ zei hij. ‘Kan dat niet wat sneller,’ zei Raine? ‘Wat? Wil je hier eerder terugkomen?’ ‘Ja.’ ‘Ik zou willen dat dat kon.’ ‘Bent u niet de directeur? Als u het wilt, kan het.’ Het was waar. Pedro kon alles doen wat hij wilde – met God. ‘Ik ben tegen alles bestand door Hem die mij kracht geeft.’¹

¹ Filippenzen 4:13

Dank voor je collecte op de dertiende sabbat. In 2018 en 2021 werd Holbrook Seventh-day Adventist Indian School ook geholpen met de zendingsgelden. Het wordt gebruikt voor de realisatie van een leerlingencentrum op de campus.

Wakker geschud

Arizona, 19 oktober

Marisa

Marisa werd plotseling wakker om 2.30 uur in de ochtend. Er was helemaal geen reden waarom ze wakker moest worden. Ze was vast in slaap geweest in haar appartement op de derde etage in Spokane, Washington. Ze vroeg zich af of ze naar het toilet moest. Toen ze enkele minuten later terugliep van de badkamer naar haar slaapkamer zag ze een ongewone gele gloed buiten haar raam. Ze keek uit het raam en zag vlammen omhoog schieten langs de muur van haar slaapkamer. Het appartementencomplex stond in brand.

Marisa riep haar twee honden, Maggie en Daisey. 'Meisjes, kom,' beval ze. De honden zaten ineengedoken in een hoek. Ze wisten dat er iets aan de hand was. Op het bevel van Marissa volgden de honden haar naar de woonkamer. Ze opende de voordeur en meteen kwam er dikke, zwarte rook naar binnen. Ze sloeg de deur weer dicht. 'Kom meisjes,' zei ze. Marisa en de honden gingen naar het balkon. Ze keek naar beneden en Marisa zag mensen rondrennen. Het appartementengebouw was tegenover een park waar dakloze mensen sliepen. Nu bondsden de daklozen in paniek op ramen en deuren en riepen naar de mensen dat ze wakker moesten worden en naar buiten komen. Eén van de daklozen leek de leiding te hebben en Marisa riep hem.

'Help,' riep ze. 'Ik weet niet wat ik moet doen. Ik kan hier niet weg door de voordeur.' De man keek omhoog en werd heel ernstig. 'Als je wilt leven, moet je springen,' zei hij. 'Maar ik heb twee honden.' 'Die moet je naar beneden gooien.' Marisa tilde een hond op en liet hem vallen. Toen de andere. Daarna klom ze over de reling en viel op het balkon van de tweede etage. Vanaf daar sprong ze op de grond. Ze hield er blauwe plekken en een verzwikte enkel aan over maar ze voelde het niet. Ze dacht alleen aan haar honden. 'Maggie,' riep ze. 'Daisy.' Een buurvrouw zei dat ze de honden had gezien en dat ze het park in waren gerend. Dat was een enorme opluchting voor Marisa en ze ging naar het park terwijl ze de honden riep. Maar er was geen teken van de honden.

Marisa dacht eraan dat haar telefoon nog in het appartement lag. Het enige nummer dat zij uit haar hoofd kende was dat van haar broer. Ze leende een telefoon van iemand en belde hem. Hij nam op bij de tweede ringtoon. Marisa was verbaasd. Normaal gesproken sliep hij diep en was moeilijk wakker te krijgen. Marisa vertelde hem wat er aan de hand was. 'Kan je hierheen komen en me helpen de honden te zoeken,' vroeg ze? Haar broer kwam en samen reden ze rond, op zoek naar de honden.

Brandweerwagens arriveerden. 'Ik heb het gevoel dat we terug moeten naar het park,' zei Marisa. In het park riepen ze de honden opnieuw en Maggie kwam naar hen toe rennen. Wat was Marisa blij. Ze viel op de grond, hilde en knuffelde de hond. Het duurde zeventien uur voordat ze Daisy vonden. Vreemden struinden de straten af. Een sociale mediapagina voor vermiste huisdieren deed er een mededeling geplaatst. Een lokaal televisiekanaal interviewde Marisa over de hond en zelfs de politie liet een signalement uitgaan.

Die avond belde Marisa's broer dat Daisy gevonden was. Hij had haar op straat geroepen. De hond herkende zijn stem en kwam naar hem toe gerend. Omstanders haalden hun telefoons tevoorschijn om het gelukkige weerzien tussen Marisa en de hond te filmen. Voor Marisa was het een avond vol wonderen. Ze verloor alles in de brand. Maar God redde haar leven en dat van haar honden. Maar waarom? Marisa bad om antwoorden en voelde Gods reactie. 'Omdat Ik nog niet klaar ben met je.' De woorden waren als balsem voor haar ziel.

Marisa werkte in de geestelijke gezondheidszorg voor kinderen en adolescenten. Ze was door de Amerikaanse overheid en de Adventkerk aangesteld als gevangenebewaarder. Maar toen Corona

toesloeg werd ze ontslagen. Normaal gesproken was Marisa een opgewekt persoon, maar nu kwam ze in een donkere periode terecht waar ze maar niet uitkwam. De brand trok haar uit haar diepe droefheid. Het besef dat God nog niet klaar met haar was, bracht haar roeping om met kinderen te werken weer in herinnering, en ze besloot dat ze daar weer naartoe wilde.

Maanden later verhuisde ze naar Arizona om als hoofd van de meisjesafdeling op Holbrook Seventh-day Adventist Indian School te gaan werken. In het meisjesgebouw heeft ze de leiding over een paar dozijn meiden, samen met Maggie en Daisy, waar de kinderen dol op zijn. Marisa zou niet gelukkiger kunnen zijn. 'Ik kan me niet voorstellen dat ik iets anders zou doen,' zegt ze.

Dit zendingsverhaal biedt een inkijkje achter de schermen van de Holbrook Seventh-day Adventist Indian School. De school ontving een deel van de zendingsgelden van een dertiende sabbat in 2018 en 2021 om een nieuw leerlingencentrum te realiseren. Dank je voor je gift op de komende dertiende sabbat. Het helpt om het evangelie verder te verspreiden binnen de Noord-Amerikaanse Divisie.

Vasthouden aan de sabbat

Arizona, 26 oktober

Ana

Ana wilde geen zevendedagsadventist worden. Ze hield van de kerk van haar jeugd op de Filippijnen en ze had geen zin om haar kerkgang te veranderen van zondag naar zaterdag. Ze huilde en huilde. Maar naarmate ze meer studeerde in de Bijbel, raakte ze steeds meer overtuigd van de zevende dag. Ze werd Adventist.

Daarna begonnen de problemen op haar werk. Ana gaf wiskunde in het bijzonder onderwijs op een openbare school. Het was haar eerste jaar als lerares en het was voor haar verplicht om zelf op zaterdag lessen te volgen voor een mastergraad in het bijzonder onderwijs. Ana besprak het met de toezichthouder op publieke scholen in de stad.

‘Ik kan die klassen niet volgen want ik ben zevendedagsadventist,’ zei ze. ‘Als je de klassen niet volgt, verlies je je baan,’ zei de toezichthouder. Ana was bang. Zij was thuis de kostwinner. Ze volgde de lessen op zaterdag een semester. Maar haar geweten zat haar in de weg en ze stopte ermee. ‘Ik kan het niet doen,’ zei ze tegen de toezichthouder. Tot haar verrassing antwoordde hij: ‘Het is helemaal aan jou.’

Ana kwam erachter dat ze niet ontslagen kon worden. Toen ze de eerste keer een verzoek indiende niet op zaterdag naar les te hoeven, zat ze nog in haar proeftijd. Maar inmiddels was haar proeftijd voorbij en kon ze niet meer zomaar ontslagen worden. Ze beloofde zichzelf dat ze nooit meer de sabbat zou opofferen.

Ana gaf negen jaar les op de school. In die tijd kwam ze voor een nieuwe uitdaging te staan wat betreft de sabbat. Ze solliciteerde via een uitzendbureau naar een onderwijsbaan in de Verenigde Staten. Een school in Californië wilde haar graag hebben, maar het sollicitatiegesprek zou op sabbat plaats moeten vinden. ‘Ik kan niet op zaterdag,’ zei Ana. ‘Dan ga ik naar de kerk.’

Ana dacht dat God niet wilde dat zij in de Verenigde Staten ging werken. Ze vertelde bij het uitzendbureau: ‘Ik ben niet meer op zoek naar een baan. Haal mijn aanmelding maar uit de lijst.’ Er ging een maand voorbij en toen werd ze opnieuw door het bureau gebeld. Een school in Arizona wilde haar graag aanstellen. ‘Kan het gesprek plaatsvinden op een andere dag dan zaterdag,’ vroeg Ana? ‘Het kan op elke dag van de week,’ zei de persoon van het uitzendbureau. Ana ging op vrijdag naar het sollicitatiegesprek en vier dagen later had ze de baan. Ana was verbijsterd en dankte God.

De toezichthouder was verbaasd toen Ana haar ontslag indiende. Later hoorde Ana dat de toezichthouder zelf vaak had gesolliciteerd in de Verenigde Staten, maar nooit door de selectie was gekomen. Ze voelde dat God haar beloofd had voor het in ere houden van de sabbat.

Eenmaal in de Verenigde Staten waren de uitdagingen ten aanzien van de sabbat nog niet voorbij. Kort na haar aankomst in Arizona wilde de nieuwe directeur dat Ana en de rest van de leerkrachten speciale opleidingsbijeenkomsten bijwoonden op zaterdag. Ana bad: ‘Heer, ik ben hier omdat ik vast heb gehouden aan de sabbat. Ik weet dat U mij nu ook zult helpen.’ Ze ging naar de directeur. ‘Ik kan die training niet doen,’ zei ze. ‘Ik geloof dat de zaterdag een heilige dag is en dat ik die heilig moet houden.’ De directeur gaf geen krimp. ‘Als je die training niet doet op zaterdag, ontsla ik je voor werkweigering,’ zei hij. Maar ook Ana gaf geen krimp. ‘In Amerika is vrijheid van godsdienst,’ zei ze. ‘Ik ben hier omdat ik heb vastgehouden aan de sabbat.’

Ze vertelde haar verhaal aan de directeur en gaf hem een korte Bijbelstudie. Hij was kwaad, maar hij bood aan dat ze de trainingen op sabbat mocht missen als de toezichthouder voor openbare scholen in

de stad het ermee eens was. Ana besprak het met de toezichthouder en hij gaf haar een brief waarin hij toestemming verleende de trainingen op sabbat te missen. 'Je kunt God op elke dag aanbidden,' zei hij. Ana gaf de brief aan de directeur. 'Je hebt je permissie,' zei hij. 'Maar vind een manier om de trainingen op een andere dag in te halen.'

Ana had geen idee wat ze dan moest bestuderen, dus bad ze erover. De volgende dag op school zag ze de instructeur voor de trainingen. 'Ik kan niet naar de trainingen komen, want ik ben zevendedagsadventist en houdt de sabbat heilig,' zei ze. 'Laten we naar de directeur gaan,' zei de coach. 'Ik wil hem iets vertellen.' In het kantoor van de directeur zei de coach: 'Ik zal op zondag een training geven, speciaal voor Ana.' 'Oké, probleem opgelost,' zei de directeur. Hij keek Ana aan en zijn gezichtsuitdrukking verzachtte. 'Je bent gezegend omdat je trouw bent,' zei hij.

Hierna gebeurde er iets verbazingwekkends. Er ontstond een warme relatie tussen de directeur en Ana. Hij werd als een vader voor haar. Hij vond het jammer dat Ana een paar jaar later vertrok toen zij het gevoel had dat ze naar Holbrook Seventh-day Adventist Indian School geroepen werd door God, ongeveer een uur bij de school vandaan waar ze eerst les gaf.

Ana is nu wiskundelerares voor het bijzonder onderwijs op Holbrook. Ze is blij een zevendedagsadventist te zijn en houdt ervan les te geven over wiskunde en de sabbat. 'Ik hield vast aan de sabbat en God heeft me geholpen,' zegt ze.

Dit zendingsverhaal geeft een kijkje achter de schermen bij een leerkracht op de Holbrook Seventh-day Adventist Indian School, waar in 2018 en 2021 een deel van de dertiende sabbatcollecte naartoe ging. Dank voor je gift in dit kwartaal. Het helpt het evangelie verder te verspreiden.

Perfecte locatie

Arizona, 2 november

Page All Nations Seventh-day Adventist Church

Zevendedagsadventisten wilden een gemeente beginnen in het Navajo reservaat in Arizona, Verenigde Staten. Kerkleden in de hele wereld brachten geld bijeen voor het project bij een dertiende sabbatcollecte in 2011. Maar er was een probleem: waar moest die kerk komen?

De stad Page, op de grens met het Navajo reservaat, werd verkozen tot geschikte locatie. De kerk kon echter niet zomaar gebouwd worden. De autoriteiten van de stad hadden een regel bedacht dat alle kerken in de stad in dezelfde straat gebouwd moesten worden. Die straat was zo bekend vanwege alle kerken dat het een bijnaam had gekregen: 'Kerkrijtje' en 'Heilige bocht.'

Maar er was geen plek meer in de straat voor nog een kerk. De enige optie was dan ook een bestaand kerkgebouw over te nemen, mits de eigenaren gewillig waren om te verkopen. Eén kerk in de straat werd niet gebruikt. De Southern Baptist kerk kende veel achterstallig onderhoud. De leden waren oud geworden en waren overleden. De oude diaken die verantwoordelijk was voor de kerk besloot het gebouw te koop te zetten. Er werd een taxateur gevraagd de waarde van het gebouw te bepalen en hij zei dat er 850.000 dollar voor gevraagd kon worden.

Maar de adventisten hadden geen 850.000 dollar. De opbrengst van de dertiende sabbatcollecte was niet voldoende. Zelfs met bijdragen van de Noord-Amerikaanse Divisie en andere kerkelijke afdelingen die gewoonlijk toegevoegd worden aan de opbrengsten van de dertiende sabbatcollecte, was er niet voldoende geld om het gebouw aan te kopen. Leiders van de Adventkerk spraken met de diaken van de Baptistenkerk en baden. De adventisten waren echter niet de enigen die geïnteresseerd waren in het gebouw.

Het terrein van de kerk was gelegen op een toplocatie aan de hoofdstraat van de stad. Het was ook recht tegenover een openbare school. Een populaire fastfoodketen vond het een ideale plek om een restaurant te beginnen. Ze namen contact op met de diaken en boden twee miljoen dollar. Nu moest de diaken een ernstig besluit nemen. Wat moest hij doen? Het land was 850.000 dollar waard, de adventisten hadden interesse en de fastfoodketen bood twee miljoen.

De diaken bracht het in gebed. Terwijl hij bad voelde hij dat de mensen eerder een kerk nodig hadden dan een fastfood restaurant. Hij vroeg de kerkleider op de South Baptist Conventie het land aan de adventisten te verkopen voor 250.000 dollar. De leiders gingen akkoord en de diaken bood het gebouw met omliggend terrein aan de adventisten aan voor dat bedrag. De opbrengsten van de dertiende sabbatcollecte waren voldoende om het onroerend goed aan te schaffen.

'Het was ongelooflijk,' zei Nancy Crosby, die de zending aan oorspronkelijk Amerikanen in het Navajo reservaat, Utah en Nevada onder haar hoede heeft. 'Er bestaat geen twijfel over dat God dit mogelijk gemaakt heeft.'

Normaal gesproken begint een nieuwe gemeente met een handjevol mensen bij iemand thuis. Wanneer de groep te groot wordt, verhuist het gezelschap naar een grotere plek van samenkomst. In Page begon de gemeente in een gebouw dat veel groter was dan ze nodig had. 'Het leek alsof het paard achter de wagen werd gespannen,' zei Nancy. 'Maar God wist wat Hij deed.'

Dank voor je gift in 2011. Het heeft geholpen bij de start van de Page All Nations Seventh-day Adventist Church in Arizona. Bid voor de mensen die het evangelie verspreiden onder de oorspronkelijke Amerikanen, inclusief Nancy en haar man James, de predikant van de gemeente.

Wachten op het avondmaal

Arizona, 9 november

Katrina

Katrina was dolblij toen ze hoorde dat er een adventkerk geopend werd in Page, Arizona. Er waren geen adventkerken in de buurt van waar zij woonde, in het Navajo reservaat en ze had al twintig jaar geen heilig avondmaal gevierd. Op de eerste sabbat ging de oudere vrouw op zoek naar de predikant na de dienst. 'Ik heb al meer dan twintig jaar geen avondmaal gevierd,' zei ze. 'Wanneer is hier het avondmaal?' Predikant James stak hulpeloos zijn handen in de lucht. 'We hebben momenteel de materialen niet om avondmaal te vieren,' zei hij.

Eigenlijk had de gemeente bijna niets. Het was een wonder dat de gemeente een gebouw had. Als een gemeente een kerk wil hebben in Page, moet het een bestaand gebouw aankopen. Alle kerken staan in dezelfde straat en daar is geen plek meer om nog een nieuwe kerk te bouwen. De adventisten konden het gebouw kopen van een ander kerkgenootschap met de opbrengsten van een dertiende sabbatcollecte. Toen predikant James echter arriveerde ontdekte hij dat er veel achterstallig onderhoud was en dat basismiddelen ontbraken, inclusief materialen voor het avondmaal.

Maar Katrina was vastbesloten dat het avondmaal gevierd moest worden. 'Ik zal zien wat ik kan doen,' zei ze. 'Wat hebben we nodig?' De predikant zei dat er bakken moesten komen voor de voetwassing. 'Als mijn AOW wordt uitgekeerd ga ik naar de winkel om bakken te kopen,' zei Katrina. Nadat haar uitkering binnen was, ging ze naar de winkel en vond daar witte plastic bakken. Er stonden zes bakken op de plank en ze kocht ze allemaal. De volgende sabbat nam ze ze mee naar de gemeente en gaf ze aan de vrouw van de predikant, Nancy. 'Hier zijn alvast een paar bakken,' zei ze 'en bij mijn volgende uitkering ga ik er nog meer kopen.' Nancy was geraakt en riep uit: 'Dank je.'

James en Nancy wilden ook graag avondmaal vieren in de gemeente. Maar met de noodzaak van dringende reparaties en basismaterialen vonden ze het lastig om prioriteiten te stellen voor hun beperkte fondsen. Iedere keer wanneer Katrina haar uitkering ontving ging ze naar de winkel om meer bakken te kopen. Meestal waren er zes beschikbaar. Ze bracht ze naar de kerk en gaf ze aan Nancy. Soms gebruikte ze ook wat geld van het pensioen van haar man om bakken aan te schaffen. Hij was een Navajo en ging niet naar de kerk, maar vond het niet erg om te helpen.

Na drie maanden had Katrina voldoende bakken aan kunnen schaffen. Toen ze de laatste bakken naar de kerk bracht zei ze tegen de predikant: 'Nu hebben we voldoende bakken. Kunnen we nu het avondmaal vieren?' James bedankte haar voor haar vrijgevigheid. 'Maar er zijn ook geen handdoeken,' zei hij. Handdoeken zijn nodig om na de voetwassing de voeten te drogen. 'Ik zal kijken wat ik kan doen,' zei Katrina. Na ontvangst van haar volgende AOW kocht ze voldoende handdoeken zodat iedereen deel kon nemen aan het avondmaal. Ze ging opnieuw naar de predikant. 'Hier zijn de handdoeken,' zei ze. 'Kunnen we nu avondmaal vieren?' De predikant bedankte haar opnieuw voor haar vrijgevigheid. 'Maar we hebben ook schalen nodig,' zei hij. Katrina wist niet waar ze die vandaan moest halen. Daarom zei ze: 'Wanneer kunnen we die krijgen? Ik kan extra geld doneren.'

Korte tijd later doneerde een andere adventgemeente een avondmaalset en nu had de Page All Nations Seventh-day Adventist Church alles wat nodig was om het avondmaal te kunnen vieren. Nancy maakte het avondmaalsbrood en Katrina en de andere kerkgangers vierden voor de eerste keer het avondmaal in de Page All Nations Seventh-day Adventist Church. Katrina was erg blij. Ze dankte de Heer uitbundig. 'Ik heb altijd van het avondmaal gehouden,' vertelde ze aan Adventist Mission. 'Wanneer je deelneemt laat je Jezus weten hoeveel je van Hem houdt en hoezeer je het waardeert dat Hij je helpt.'

Dank voor je donatie voor het dertiende sabbatproject in 2011 waarmee de Page All Nations Seventh-day Adventist Church een vliegende start kende. Dank voor een nieuwe gulle gift op de dertiende sabbat van dit kwartaal, zodat het evangelie verder verspreid kan worden binnen de Noord-Amerikaanse Divisie.

Het was Jezus

Arizona, 16 november

James

Tok! Tok! Tok!

Het was zaterdagavond en het snelle geklop van knokkels lokte predikant James naar de deur van zijn huis in Page, een stad aan de rand van het Navajo reservaat in Arizona. Buiten stond een man die afkomstig was van de oorspronkelijke bevolking van Amerika.

‘Ik heb hulp nodig voor mijn dochter,’ zei hij. ‘Ze heeft maagpijn.’ James keek langs de man en zag de dochter met haar moeder in de auto zitten. ‘Moet ze naar het ziekenhuis,’ vroeg hij? ‘Nee, nee,’ zei de vader. ‘Bid gewoon voor haar.’ James nodigde het gezin binnen in zijn huis, maar de vader schudde zijn hoofd. ‘Wil je haar naar de kerk brengen,’ vroeg James terwijl hij naar de adventkerk ernaast wees? Pas twee maanden eerder was hij naar Page verhuisd om als predikant van de gemeente dienst te doen.

‘Ja, laten we dat doen,’ zei de vader. Hij reed de auto naar de achteringang van de kerk en eerst stapte de moeder uit. ‘Heb je heilig water,’ vroeg ze? Ze zei dat het gezin net bij een andere kerk vandaan kwam waar ze de priester had gevraagd heilig water op hun dochter te sprenkelen. De priester had geweigerd en hen weggestuurd. ‘Wij gebruiken geen heilig water,’ zei James. ‘We hebben de Bijbel.’ ‘Ze is bezeten,’ zei de moeder. James was in de war en dacht bij zichzelf: ‘Wat is hier aan de hand. De moeder zegt dat ze bezeten is en de vader vraagt gebed voor een zere maag.’

De vader opende de deur van de auto en hielp zijn dochter bij het uitstappen. Ze liep voorovergebogen en hield haar maag vast. Ze leek achter in de twintig. James had nog nooit met bezetenheid te maken gehad en dacht: ‘Als ze echt bezeten is, zal ze niet de kerk binnen willen gaan.’ Hij keek toe hoe de jonge vrouw haar vader volgde de kerk in. Maar toen hij de deur door liep begon ze te schuimen uit haar mond. Vervolgens kroop ze over de vloer en gromde als een dier. Haar vader, die aanzienlijk langer was dan zijn dochter, zei: ‘Ik ben niet bang voor je.’ Hij keerde zich naar James en zei ongeduldig: ‘Zeg je gebed nou maar, dan kunnen we door.’ De moeder was echter bang en nam afstand van haar dochter. Met bevende stem zei ze: ‘In de naam van Jezus, in de naam van Jezus.’

James pakte een Bijbel en die viel open bij Marcus 9. Het was het verhaal waarin Jezus een kwade geest verdrijft bij een jongen. James herhaalde de vraag die Jezus aan de vader van de jongen stelde en vroeg: ‘Hoe lang heeft ze hier al last van?’ De vader was ontstemd over de vraag. Hij wilde niet toegeven dat zijn dochter bezeten was. Hij wilde alleen dat James een gebed uitsprak. De moeder bleef intussen maar steeds herhalen: ‘In de naam van Jezus, in de naam van Jezus.’

Toen viel de dochter aan. Ze greep haar vader van achteren vast in een wurggreep en begon hem te wurgen. De vader, die enkele momenten eerder nog had beweerd niet bang te zijn, riep nu uit: ‘Help me, help me!’ De moeder rende ontsteld naar buiten. James ging achter de jonge vrouw staan en raakte licht haar schouder aan. Onmiddellijk liet ze haar vader los en hij rende ook naar buiten. James wist niet precies wat hij moest doen, maar hij was niet bang. Hij wist zeker dat God voor hem zou zorgen.

De dochter voelde de aanraking en draaide zich langzaam om en staarde James aan. Ze hief haar hand op. James stapte achteruit totdat hij tegen een muur aan stond. Ze volgde hem totdat ze recht voor hem stond. Haar hand geheven, klaar om toe te slaan. Maar ze raakte James niet aan. Hij keek in haar ogen. Ze waren leeg. Het was alsof haar persoonlijkheid verdwenen was. Zij was er niet. James bad stilletje of Jezus haar wilde bevrijden. Een ogenblik later viel ze op de grond als een verfrommeld hoopje. James bad tot Jezus voor haar herstel. Ze kwam overeind en ging op een stoel zitten. Ze was een

compleet ander persoon. Ze sprak met een normale stem en vroeg: 'Wie heeft mij geholpen?' Het was Jezus.

Haar vader kwam naar binnen. Hij keek opgelucht en zei: 'Wow, dat is mijn meisje, dat is mijn meisje.' Vervolgens kwam ook de moeder terug en James ging het gezin voor in een dankgebed. Hij sprak met hen over de kracht van Jezus. 'Het is heel belangrijk om in dergelijke situaties naar Jezus te gaan,' zei hij. Toen het gezin vertrok gaf hij hun een exemplaar van 'De weg naar Christus' mee, van Ellen White.

James heeft het gezin nooit meer gezien. Hij weet niet wat er verder van hen geworden is. Maar sinds die avond weet hij dat de grote strijd tussen Jezus en Satan werkelijkheid is in het Navajo reservaat.

Bid voor het Navajo volk. Bid voor het werk van predikant James Crosby en zijn gezin. Dank voor je gift bij de dertiende sabbatcollecte in 2011, waarmee de Page All Nations Seventh-day Adventist Church gestart kon worden, in Arizona. Dit verhaal komt daarvandaan.

Een kwaadaardige ontmoeting

Alaska, 23 november

Adiv

Een vreemde zwaarte viel over het huis terwijl Vader zijn zwangere 15-jarige dochter, Lusa, terechtwees. 'Je had de baby kunnen schaden,' zei hij. Lusa, die traditionele kruiden had gerookt, reageerde uitdagend tegen Vader in de woonkamer van hun huis in Alaska.

Adiv, een inwoner van Michigan, die in een kindertehuis werkte, zag het allemaal gebeuren. Hij was bij het gezin langsgelopen voor een bezoek. Hij en alle anderen in het huis waren zevendedagsadventisten.

Lusa en haar vader begaven zich plotseling naar een slaapkamer en ook moeder volgde hen daarnaartoe. Ze sloten de deur. In de woonkamer voelde Adiv de vreemde zwaarte steeds beklemmender worden. Hij wist niet precies wat er gaande was, maar hij vond het een goed moment om te bidden. Terwijl hij bad hoorde hij luid gevloek vanuit de slaapkamer.

Moeder kwam naar buiten. 'Het meisje is bezeten,' zei ze. 'Je moet bidden.' Adiv bad nog ernstiger. Hij vroeg God om wijsheid. Hij pakte zijn Bijbel en knielde buiten de gesloten slaapkamer. 'Heer, leid mij door dit proces,' bad hij. 'Vergeef mijn zonden. Zorg ervoor dat ze allemaal verdwenen zijn.' Vervolgens richtte hij zijn gebed op het meisje en haar ouders. Achter de deur werd gegild. Vader kwam naar buiten. 'Riep je mij,' vroeg hij? 'Nee,' zei Adiv. 'Ik heb je niet geroepen.' 'Oké, wil je binnenkomen?' Adiv wilde de slaapkamer niet in, maar zei: 'Natuurlijk.' Binnen in de kamer zag hij Lusa op haar rug liggen bij een muur terwijl ze gilte. Vader en moeder gingen in de buurt van het meisje staan.

Adiv knielde met zijn Bijbel bij de deur. Hij wilde zo dicht mogelijk bij de deur zijn als het nodig was om weg te rennen. Vader en moeder begonnen het kinderliedje 'Jesus Loves Me' te zingen. Adiv deed met hen mee. Terwijl ze over de liefde van Jezus voor kinderen zongen, stopte Lusa met gillen. Ze begon te huilen. 'Papa, ik heb je hulp nodig,' zei ze. Adiv zag de angst in het gezicht van de vader. 'Ik kan je niet helpen,' zei haar vader. 'Je moet Jezus aanroepen.'

Lusa schreeuwde opnieuw. 'Ze is jouw dochter niet meer,' klonk het met een lage stem uit haar mond. Adiv keek naar de Bijbel in zijn hand. Hij wist niet wat hij nu moest doen maar hij was er zeker van dat er kracht school in het Woord van God. Het opende zijn Bijbel bij de Psalmen en begon hardop te lezen. Even later keek hij op. Het meisje schreeuwde niet meer en kroop over de vloer naar hem toe. Adiv bad om geloof en las verder. Toen Lusa bij hem kwam, hief ze haar hand op en sloeg de Bijbel naar de vloer. 'Ik haat dit boek,' snauwde ze. 'Ik haat dit boek.' Adiv raapte zijn Bijbel op en las verder. Lusa sloeg de Bijbel nog twee keer uit zijn handen.

De strijd tussen Christus en Satan ging zo nog anderhalf uur door. Adiv en de ouders zongen, baden en lazen de Bijbel totdat de zwaarte het huis verliet. De kwade geest was vertrokken. Adiv vond het moeilijk om 90 minuten geknield te zitten, maar toen hij opstond voelde hij zich energiek en verfrist. Lusa daarentegen was uitgeput. Ze was zwak en kon nauwelijks praten. Adiv kwam er die dag achter dat de grote strijd tussen God en Satan werkelijkheid is. 'Onze strijd is niet gericht tegen mensen maar tegen hemelse vorsten, de heersers en de machthebbers van de duisternis, tegen de kwade geesten in de hemelsferen.'²

² Efeziërs 6:12

De situatie van Lusa is niet uniek onder de oorspronkelijke bevolking van Alaska, zelfs onder een aantal adventisten. Adiv, die in kinderhuizen en op adventistische zomerkampen werkt, heeft nog geen inwoner van Alaska ontmoet die geen ontmoeting met geesten heeft gehad of iemand kent die het heeft meegemaakt. Hij bidt met zijn hele hart dat het eeuwig evangelie zijn weg zal vinden in heel Alaska. 'Ik wil hier zo lang mogelijk blijven,' zegt hij. 'Er moet gewerkt worden. Mensen moeten Christus leren kennen.'

Er is nog enorm veel werk te verzetten bij de verspreiding van het evangelie in Alaska. Er wonen meer dan tweehonderd gemeenschappen met mensen uit de oorspronkelijke bevolking. De Adventkerk heeft pas ingang gevonden bij elf van deze gemeenschappen. Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om de liefde van Jezus te verspreiden in Bethel, Alaska. Dank voor een gulle gift op 28 december.

De 'waarom' jongen

Alaska, 30 november

Adiv

James was een 'waarom jongen.' Iedere keer wanneer hem gevraagd werd een taak uit te voeren op het zomerkamp, vroeg hij: 'Waarom?' 'Waarom moet ik dit doen?' 'Waarom moet ik dat doen?' James was wees. Zijn vader en moeder waren overleden en hij woonde bij familieleden in een klein dorpje in Alaska. Die familieleden stuurden hem naar het zomerkamp. James werd op het vliegtuig gezet naar Dillingham. Alaska heeft niet veel begaanbare wegen dus mensen moeten vaak vliegen om van de ene plek naar de andere te komen. Bij aankomst in Dillingham moest James een half uur met de bus naar een meer. Daar ging hij aan boord van een boot en voer in vijftien minuten naar Kamp Polaris, een adventistisch zomerkamp voor kinderen van de oorspronkelijke bevolking van Alaska.

James vond het kamp meteen leuk. Vooral de watersporten op het meer spraken hem aan. Hij lachte van oor tot oor toen hij op een opblaasbaar oranjeblauw vlot sprong voor een ruig tochtje over het meer. Hij probeerde niet in het water te vallen. Ondanks de zomer was het water toch ijskoud.

Tijdens de avondwijding veranderde de lach van James in een frons. Toen het tijd was om te bidden, stonden alle kinderen op. De zeven jongens die bij James op zaal sliepen stonden ook op. Hun kampleider, Adiv, stond op. Maar James bleef zitten. Adiv fluisterde James toe: 'Kom, sta op.' Eén van de kampregels was dat iedereen voor het gebed opstond om respect te tonen aan God. James ging staan, maar zijn frons bleef.

De volgende dag bleef James zitten tijdens de ochtend- en avondwijding. Vervolgens richtte hij zich op de jongen naast hem en begon tijdens het gebed tegen hem te praten. Iedere keer zei Adiv er iets van maar James luisterde niet. Op de derde dag, toen James weer bleef zitten, vroeg Adiv hem om mee naar buiten te gaan zodat ze konden praten. Buiten herinnerde Adiv James aan de kampregels. 'Als je hiermee door blijft gaan, zullen er gevolgen zijn,' zei Adiv. 'Uit respect voor God sta je op voor het gebed en houd je je stil. Waarom sta jij niet op?' 'Waarom zou ik opstaan? Waarom mag ik niet praten,' vroeg James? 'Ik heb God nog nooit gezien. Ik weet niet eens of God wel bestaat.'

Adiv zag een mogelijkheid om James over God te vertellen. Hij sprak over de wind die vaak door het kamp blies. 'Zelfs al zie je de wind niet, je weet dat hij bestaat omdat je hem op je huid voelt en omdat je de bladeren in de bomen ziet bewegen,' zei hij. 'Ik kan God ook niet zien, maar ik voel zijn aanwezigheid om me heen.' Hij sprak over de sterren in de nacht. 'Als er wolken in de lucht zijn, kan je de sterren niet zien, maar je weet dat ze er zijn,' zei hij. 'Ik kan God niet zien, maar voel op dezelfde manier wel zijn aanwezigheid om me heen.'

Er kwamen tranen in de ogen van James. 'Hoe kan ik dat weten,' riep hij uit? 'Als God bestaat, waarom gebeuren er dan allemaal nare dingen? Waar was God toen mijn moeder stierf. Waar was Hij toen mijn vader overleed?' Adiv legde uit dat de dood niet bij het plan van God hoorde. Maar de eerste mensen, Adam en Eva, zondigden tegen God. Het resultaat is pijn en dood. Daarom stuurde God zijn Zoon Jezus om voor de zonden van alle mensen te sterven. Iedereen die in Jezus gelooft zal voor eeuwig met Hem leven in een wereld zonder pijn en dood. 'Zelfs al kan je Hem niet zien, toch is God er,' zei Adiv. James luisterde stilletjes. 'Is God echt daarboven?' mijmerde hij. Daarna stond James en was stil bij het gebed. Hij zei nooit wat hij dacht, maar Adiv hoopte dat hij aan God dacht.

Kamp Polaris ligt aan een meer in de buurt van Dillingham. Het is het enige adventistische zomerkamp dat programma's biedt voor kinderen van de inheemse bevolking van Alaska. Een deel van een dertiende sabbatcollecte in 2016 is gebruikt om het kamp te renoveren met nieuwe slaapzalen

en sanitair. Dank voor het delen van Jezus' liefde met je gift van dit kwartaal. Het wordt gedeeltelijk gebruikt voor een project in Bethel, Alaska.

Waarom Caleb lacht

Alaska, 7 december

Caleb

Caleb besloot een korte wijding te houden op zijn slaapzaal op Kamp Polaris in Alaska. Het was de tweede dag van het kamp en de zes jongens onder zijn hoede als kampleider waren moe na een lange dag vol activiteiten. Nog voordat Caleb begonnen was, viel één van de jongens al in slaap. Hij leed aan ontwenningverschijnselen door het kauwen van tabak. Een aantal kinderen op adventistische zomerkamp zijn verslaafd aan het kauwen van tabak. Zij leden aan ontwenningverschijnselen van nicotine tijdens de eerste paar dagen van het kamp.

Aangezien de jongen al sliep, stak Caleb een vuur aan in de kleine kachel op de zaal. Hoewel het zomer was, konden de nachten in Alaska toch kil zijn. De andere vijf jongens waren ook moe, maar ze wilden nog niet naar bed. 'Mogen we bij het vuur komen zitten?' vroegen ze. Caleb riep de jongens bij zich voor de wijding. Hij begon met een vraag. 'Wie is God voor jou?' vroeg hij. Om beurten gaven de jongens antwoord. 'Hij is de Verlosser,' zei iemand. 'Hij is in de hemel,' zij een ander. 'Hij is fel trouw,' zei een derde. 'Fel trouw' was het thema van het kamp dat jaar. Vervolgens was het de beurt aan Caleb om de jongens te vertellen wie God voor hem was. 'God is liefdevol met de beste karakteristieken,' zei hij. 'Hij is vrijgevig, zeer vergevend, genadig en vredig.' Eén van de jongens riep uit: 'Dat zijn een hoop grote woorden man.' Caleb lachte.

'God is als een beste vriend die er altijd voor je is en zelfs meer dan dat,' zei hij. De jongens dachten stilletjes na over een altijd aanwezige beste vriend. Het was ongewoon voor de jongens om zo stil te zijn. De jongen die onder de indruk was van de grote woorden, sprak weer. 'Heb je weleens een engel gezien?' vroeg hij. Zonder op antwoord te wachten riep hij uit: 'Ik wel.' Vervolgens vertelde hij een fantastisch verhaal over een engel met schitterende vleugels. Het klonk alsof hij het verhaal ter plekke verzon. Caleb lachte.

'Engelen zijn behoorlijk indrukwekkend,' zei hij. Hij was blij dat de jongens over geestelijke zaken wilden praten. Het hele doel van Kamp Polaris was het delen van Jezus' liefde onder de inheemse kinderen van Alaska. Na de wijding speelden de jongens luidruchtig verstoppertje. De jongen die moest zoeken ging buiten staan. De andere jongens verstopten zich in de zaal. Twee gleden er onder het stapelbed, een andere stond achter zijn jas, die aan de muur hing en de laatste zat in een ruimte tussen zijn bed en de muur en trok een slaapzak over zijn hoofd. Na drie kwartier verstoppertje spelen gingen de jongens naar bed. De meesten vielen snel in slaap, maar één van hen had erge heimwee. 'Ik heb heimwee,' zei hij tegen Caleb. 'Ik kan niet slapen als ik heimwee heb.' 'Je hoeft niet meteen te slapen,' zei Caleb. 'Maar ik wil wel dat je in je bed gaat liggen.' De jongen ging liggen en viel uiteindelijk in slaap.

Caleb ging ook liggen. Terwijl hij wegdreef naar dromenland dacht hij aan de jongens en hun interesse voor God. Hij dacht eraan dat ze over geestelijke dingen wilden spreken tijdens de wijding. Hij lachte. God was in de harten van de jongens aan het werk.

Dank voor een eerdere collecte die gebruikt werd om Kamp Polaris van nieuwe slaapzalen en sanitair te voorzien. Caleb en de jongens op zijn zaal zijn iedereen dankbaar die bijdroeg aan die collecte in 2015. Je kunt opnieuw helpen bij de verspreiding van het evangelie in Alaska bij de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal. Het wordt gebruikt voor de opening van een geestelijk centrum in Bethel. Dank alvast voor een gulle gift op 28 december.

Eeuwig buddiesysteem

Alaska, 14 december

Micah

Een zomerkamp in Alaska klonk opwindend voor Micah. Hij was elf jaar en woonde in Oregon. Zijn sabbatschoolbegeleider had een zendingsverhaal voorgelezen over Kamp Polaris, een zomerkamp van de Adventkerk in de buurt van Dillingham, Alaska. Het verhaal ging over inheemse jongens uit Alaska die bang waren voor geesten, totdat ze hoorden dat Jezus machtiger was. Het verhaal fascineerde Micah. Hij wist niet dat er kinderen in de Verenigde Staten woonden die bang waren voor geesten en die Jezus niet kenden. Toen de dertiende sabbat aanbrak gaf hij met veel plezier zijn collectegeld om de kinderen op Kamp Polaris te ondersteunen.

Micah wist op dat moment niet dat hij zes jaar later zelf op Kamp Polaris zou werken. Hij wist ook niet dat hij zelf in de gelegenheid zou zijn Jezus bekend te maken aan de inheemse jongens uit Alaska. Maar dat is wel wat er gebeurde. Micah ging als zeventienjarige student van de Oklahoma Academy, naar Alaska om daar in de zomer als kampbegeleider te werken. Op het kamp kreeg hij de leiding over zes jongens in de leeftijd van 10-15 jaar. Het was in een van de slaapzalen die gebouwd waren met geld dat op een dertiende sabbat was ingezameld en waar hij als kind aan had gegeven. Iedere dag bad hij om een mogelijkheid Jezus bekend te maken.

Op een avond opende Micah zijn Bijbel bij Romeinen 8:38 voor de wijding op de zaal. Hij las: 'Ik ben ervan overtuigd dat dood noch leven, engelen noch machten noch krachten, heden noch toekomst, hoogte noch diepte, of wat er ook maar in de schepping is, ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, die Hij ons bewezen heeft in Christus Jezus, onze Heer.' Terwijl hij opkeek, zei hij: 'Wat vinden jullie daarvan? God is altijd bij ons als onze Vriend.' De jongens dachten even na over dat idee. Eén van de jongens gooide eruit: 'Jezus is ons eeuwige buddiesysteem. De andere jongens lachten. Kamp Polaris gaat uit van een 'buddysysteem' waarbij geen enkel kind alleen ergens heengaat. Als een jongen ergens heen wil, gaat er een andere jongen mee. Dat betekent dat er iemand meegaat als hij naar de wasruimtes gaat, of als hij zijn waterfles wil vullen bij de buitenkraan. Als hij iets is vergeten op de slaapzaal, gaat er iemand mee. De jongens brachten het buddiesysteem alleen op het kamp in praktijk. Maar het Bijbelvers suggereerde dat Jezus hun eeuwige Buddy was die overal met hen meeging.

'Dat klopt,' riep Micah uit. 'Jezus is ons eeuwige buddiesysteem. Wat we ook doen, Jezus is er altijd bij. Wij vergeten soms weleens iemand, maar we hoeven niet bang te zijn dat Jezus ons ooit vergeet.' De lach op het gezicht van de jongens werd breder. Het idee van Jezus als eeuwige Buddy stond hun wel aan. Micah vroeg of een van de jongens wilde bidden. Stilte. Toen opende een van de jongens zijn mond. 'Ik bad altijd,' zei hij verlegen. 'Maar ik heb het al een tijdje niet gedaan. Ik ben vergeten hoe het moet.' Micah zei: 'We kunnen samen bidden. Ik kan je helpen. Herhaal maar wat ik zeg.'

Micah boog zijn hoofd en bad: 'Lieve God, dank U voor de mooie dag.' 'Lieve God, dank U voor de mooie dag,' herhaalde de jongen. 'Bescherm ons in de nacht.' 'Bescherm ons in de nacht.' 'Dank U voor alles wat U voor ons doet.' 'Dank U voor alles wat U voor ons doet.' 'En dank U voor de lol die we vandaag hadden.' 'En dank U voor de lol die we vandaag hadden.' 'Amen.' 'Amen.'

Later, toen alle jongens in hun slaapzakken gekropen waren op de stapelbedden, ging Micah naar de jongen met wie hij had gebeden. 'Praat gewoon met Jezus als met een vriend,' fluisterde hij. 'Vertel Hem over de gebeurtenissen van de dag.' De jongen knikte. Micah stroomde over van blijdschap toen hij zelf naar bed ging. Hij voelde zich geweldig. Iedere dag had hij gebeden om een kans om van Jezus te getuigen. Het was een geweldige avond geweest.

Dank voor je gaven in 2015 waarmee de faciliteiten op Kamp Polaris verbeterd zijn. Ook dit kwartaal kan je een bijdrage leveren in het verspreiden van de liefde van Jezus voor de inheemse kinderen van Alaska. Een deel van het geld van de dertiende sabbat van dit kwartaal gaat naar Bethel, Alaska. Dank voor een gulle gift op 28 december.

Kijk en bid

Alaska, 21 december

Wes

De kampleider heeft midden in de nacht een spoedvergadering bijeengeroepen om de bovennatuurlijke activiteit op Camp Polaris in Alaska te bespreken. Wes, een klusjesman op het kamp, kwam ook naar het hoofdgebouw om te praten en te bidden. Zijn vriendin, Rachel, die als kampleider werkte, vertelde de andere stafleden over vreemde gebeurtenissen in de slaapzaal met acht meisjes, die onder haar hoede waren. Iedere keer wanneer Jezus ter sprake kwam voor het slapengaan, in gebed of bij de wijding, gebeurden er vreemde dingen zodra de lichten uitgingen. De meisjes waren bang en hadden last van nachtmerries. Aan het einde van de spoedvergadering baden de stafleden met elkaar en gingen naar hun slaapzalen voor de nacht.

Toen Wes bij zijn slaapplek aankwam was het al bijna 23.00 uur. 'Nu is niet de tijd om te gaan slapen,' dacht hij bij zichzelf. 'Dit is een tijd om te waken en te bidden.' Wes ging over een pad richting een nieuw sanitairgebouw voor de jongens. Het was nog niet zo lang geleden geplaatst dankzij de gaven die opgehaald waren bij een dertiende sabbatcollecte. Achter het sanitairgebouw ging hij zitten en begon voor Rachel en de meisjes onder haar hoede te bidden. Ook bad hij voor de ruimte waarin ze verbleven.

'Heer, ik bid dat uw engelen de slaapruijnte van Rachel en de meisjes omringen,' zei hij. 'Houd elke kwade invloed weg, zodat de deelnemers ten volle van het kamp kunnen genieten en U leren kennen.' Er gingen vijf minuten voorbij. Tien. Vijftien. Wes had nog nooit langer dan 10-15 minuten gebeden, maar hij wilde niet stoppen. Hij was vastbesloten te waken en te bidden totdat hij het gevoel kreeg dat zijn gebed niet meer nodig was. Hij bad zo'n 20-30 minuten.

Wes hoorde een groep mensen richting het hoofdgebouw lopen. Ook hoorde hij vreemde geluiden. Hij bleef bidden. Daarna zag hij de groep mensen naar de boot lopen. Hij stond op en ging ernaar toe om te helpen. Er was een meisje ziek geworden en zij moest naar het ziekenhuis in de stad vervoerd worden. Wes was opgeleid als medisch technicus bij noodgevallen en daarom stapte hij in de boot bij de andere vijf stafleden om het meisje naar het ziekenhuis te vervoeren. Hij was blij dat hij was blijven waken en bidden zodat hij nu van dienst kon zijn.

Nadat het meisje in het ziekenhuis was gebracht, voeren Wes en de andere stafleden terug naar het kamp. Het was inmiddels 2.00 uur 's nachts. Het was aardedonker en de sonar van de boot was stuk. Het meer was op sommige plaatsen ondiep en het gevaar bestond dat de boot aan de grond zou vast lopen of omslaan als hij een zandbank of een rots zou raken. Wes bad, net zoals iedereen op de boot.

Met behulp van het GPS navigatiesysteem redden ze het veilig tot aan het kamp. De kustlijn bij het kamp moest recht vooruit zijn. Maar niemand zag iets, het was aardedonker. Ze konden niet veilig aanleggen. Wes bad, net zoals iedereen op de boot.

Plotseling scheen er een helder licht midden in het kamp. Er schenen lichtstralen over het hele kamp. Wes en de anderen zagen de slaapzalen van de jongens en de meisjes, het hoofdgebouw, de sanitairgebouwen. Maar het belangrijkste van alles was dat ze de kustlijn konden onderscheiden. Eén van de stafleden voer de boot richting het licht naar de kust. Eenmaal aan land keken de mensen uit de boot waar het licht vandaan kwam. Ze wilden de persoon die het licht aangeschakeld had bedanken. Maar het licht ging uit en het was weer helemaal donker. Iedereen leek te slapen.

's Ochtends probeerden Wes en de andere mensen die op de boot geweest waren, uit te vinden wie het licht aangedaan had. Niemand. Iedereen had geslapen. Wes gelooft dat het een engel was die hun de

weg terug naar het kamp geweest heeft. Wes is nu kampdirecteur en getrouwd met Rachel. Hij leerde die nacht een belangrijke les over waken en bidden. 'Ik werd door God gebruikt om het meisje de hulp te bieden die op dat moment nodig was,' zegt hij. 'Ik was beschikbaar omdat ik het gevoel had te moeten waken en bidden. Daarom kon ik helpen de situatie op te lossen. Vervolgens was er een engel die ons hielp in onze omstandigheden.'

Dank voor je gaven in 2015 waarmee verbeteringen aan het kamp aangebracht konden worden. Blijf voor het kamp bidden. Volgens Wes trekt het kamp de aandacht van Satan omdat daar kinderen gericht worden op het goede. Kamp Polaris is het enige zomerkamp van de Adventkerk dat speciaal gericht is op inheemse kinderen.

13de sabbat: Gehanteerd

Alaska, 28 december

Josephine

In het kleine inheemse dorp Togiak in Alaska, liepen twee zussen, Josephine en Emily, samen over de stoffige straten op een luie zomeravond. Het was ongeveer 19.00 uur en de zon stond nog hoog aan de hemel. Het zou nog wel tot middernacht duren voordat de zon onderging. Op die lange zomerdagen was er in het dorp niet zo veel te doen voor kinderen. 'Kijk,' zei de twaalfjarige Emily terwijl ze stilstond voor de adventkerk in het dorp. 'Er is een vakantiebijbelschool in deze kerk. Daar wil ik heen.' Vakantiebijbelschool betekende voor haar dat ze meer interessante verhalen uit de Bijbel kon horen. Het betekende leuke dingen doen en lekkere dingen eten. Het belangrijkste was dat ze iets konden doen op een plek waar normaal gesproken niets te beleven viel in de zomer.

Emily trok aan de arm van haar zeventienjarige zus. 'Kom op,' smeekte ze. Maar Josephine had er geen zin in. Zelfs al was er niets te doen, ze had toch geen zin om naar de kerk te gaan. 'Ik heb geen zin in een vakantiebijbelschool,' zei ze. Emily keek een ogenblik teleurgesteld. Maar dat duurde niet lang. Ze was vastbesloten de discussie te winnen en ze wist ook precies hoe. 'Als we niet gaan, deel ik mijn pruimtabak niet,' zei ze. Josephine keek kwaad naar haar jongere zusje. Zelf had ze geen pruimtabak meer over en ze wist ook niet hoe ze aan meer kon komen. Ze keek naar de kerk en dacht eraan hoe chagrijnig, geïrriteerd en kwaad ze kon worden als Emily haar dreigement waarmaakte.

'Best,' zei ze. 'Laten we gaan.' En zo werd Josephine gehanteerd om voor het eerst bij een Adventkerk binnen te stappen. Ze ging op de achterste rij zitten terwijl Emily voorin deelnam aan de activiteiten met nog een stuk of twintig kinderen. Na een tijdje kwam de predikant naar Josephine toe en stelde zich voor als predikant Chad. Hij zag dat Josephine ouder was dan de meeste kinderen en vroeg haar of ze het leuk vond mee te helpen. Ze kon hapjes en materialen uitdelen voor de vakantiebijbelschool. Josephine ging akkoord. Zij en Emily gingen nu iedere avond rond 19.00 uur naar de kerk voor de vakantiebijbelschool.

Tegen het einde van de vakantiebijbelschool nodigde de predikant Josephine uit voor een zomerkamp voor kinderen. Om daar te komen moest ze reizen met vliegtuig, bus en boot. Het leek haar een leuk idee, maar ze vond zichzelf wel wat oud voor een kinderkamp. Ze was immers al zeventien. 'Geen probleem,' zei de predikant. 'Vind je het leuk om de leiding te assisteren?' Dat vond ze zeker leuk en dus ging ze naar Kamp Polaris als kampbegeleider. Ze hielp de vaste begeleider bij het beheer van een zaal met inheemse meisjes uit verschillende plaatsen. Ze leerde die week op het kamp ook veel over Jezus.

Josephine vond het zomerkamp zo leuk dat ze er ieder jaar terugkwam. Tussen de kampen in bleef ze naar de adventkerk in haar dorp gaan. Er groeide liefde voor Jezus in haar hart. Jezus hielp haar te stoppen met het pruimen van tabak. Ze gaf haar hart aan Jezus en werd gedoopt.

Josephine werkt nog steeds op Kamp Polaris, nu als leidster. Ieder jaar neemt ze 7-10 kinderen uit haar dorp mee naar het kamp. De kinderen hebben niets te doen tijdens de zomer. Sommigen worden chagrijnig, geïrriteerd en kwaad tijdens het afkicken van de nicotine op het kamp. Maar net als Josephine horen ook deze kinderen op het kamp veel over Jezus en leren er hoe ze met hun slechte gewoonten kunnen stoppen. Ze gaan naar huis in de wetenschap dat een leven met Jezus nooit saai is en dat ze met zijn hulp alles kunnen bereiken.

Zoals het zusje van Josephine haar naar de kerk bracht, brengt Josephine nu zelf kinderen naar de kerk. Maar zij hoeft ze niet te chanteren om te komen. Ze bidt en nodigt hen uit voor Kamp Polaris. 'Ik hou

ervan om met kinderen te werken,' zei ze tijdens een interview op Kamp Polaris. 'Ik heb hier veel goede vrienden leren kennen. Kamp Polaris biedt mij iets om naar uit te kijken.'

Kamp Polaris ligt bij een meer in de buurt van Dillingham, Alaska. Het is het enige adventistische kamp dat speciaal gericht is op de inheemse kinderen van Alaska. Een deel van een dertiende sabbatcollecte in 2015 is gebruikt om verbeteringen op het kamp aan te brengen. Er kwamen nieuwe slaapzalen en nieuw sanitair. Hartelijk dank daarvoor. Nu hebben we opnieuw de kans de liefde van Jezus in Alaska te verspreiden met een nieuw project. Deze keer gaat een deel van de collectegelden naar een zorgcentrum in Bethel, Alaska. Een ander deel van de gelden wordt gebruikt voor zendingsprojecten in St. Louis, Missouri en Baltimore, Maryland. Hartelijk dank voor een gulle gift.